

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდაოთხი

ლაოდიკიური ადვენტიზმის ოთხი თაობის გამოცხადება: მოგზაურობა
ბიბლიური პარალელიზმისა და წინასწარმეტყველური გამოცდის გზით

Jeff Pippenger

2024-02-17

ჭეშმარიტება დგინდება ორი ან სამი მოწმის დამოწმებით, და ეზეკიელის მერვე თავში მოხსენიებული ოთხი სისაძაგლის ლაოდიკიელი ადვენტიზმის ოთხ თაობად გამოყენებას რამდენიმე მოწმე ამოწმებს. წინა სტატიებში ნაჩვენები იყო, რომ გამოცხადების მეორე და მესამე თავებში მოხსენიებული შვიდი ეკლესია არა მხოლოდ თანამედროვე ისრაელის ისტორიას წარმოადგენდა მოციქულთა დროიდან ქვეყნიერების აღსასრულამდე, არამედ ის შვიდი ეკლესია ასევე წარმოადგენდა ძველი ისრაელის ისტორიას მოსეს დროიდან ქრისტეს დრომდე.

ეფესოს ეკლესია წარმოადგენდა როგორც ადრეულ ქრისტიანულ ეკლესიას, ასევე ძველ ისრაელს მოსედან მსაჯულთა ხანამდე. სმირნის ეკლესია წარმოადგენდა დევნის პერიოდს მოციქულთა დროიდან რომის იმპერატორ კონსტანტინემდე, აგრეთვე მსაჯულთა ხანას, როდესაც თითოეული ადამიანი იმას აკეთებდა, რაც საკუთარ თავში სწორად მიაჩნდა. პერგამოს ეკლესია წარმოადგენდა კომპრომისის პერიოდს კონსტანტინედან პაპობამდე 538 წელს, და ასევე იმ პერიოდს, როდესაც ძველმა ისრაელმა უარყო ღმერთი და აირჩია მეფე, და განუწყვეტილად მიდიოდა კომპრომისზე იმ წარმართულ სამეფოებთან, რომელთა გარემოცვაშიც იმყოფებოდა. მეოთხე ეკლესია, თიათირა, რომელსაც იეზუბელი განასახიერებს, არის პაპური მმართველობის პერიოდი 538 წლიდან 1798 წლამდე, და აგრეთვე ძველი ისრაელის სამოცდაათწლიანი ტყვეობა ბაბილონში.

ეს ოთხი ეკლესიაც ადვენტიზმის ოთხ თაობას წარმოადგენს და მოწმობას იძლევა ეზეკიელის ოთხი სისაძაგლის ოთხ თაობაზე მისადაგების შესახებ. 1863 წლის აჯანყება წარმოდგენილი იყო ძველი ისრაელის პირველი თაობით, როგორც ეს აარონის ოქროს ხბოს ამბოხით არის ნაჩვენები. პირველი თაობა მოიცავს ეფესოს ეკლესიისთვის მიცემულ რჩევას, რომელიც მიუთითებს, რომ ღვთის ხალხმა მიატოვა თავისი პირველი სიყვარული და საჭიროებდა მონანიებასა და თავის პირველ სიყვარულთან დაბრუნებას. 1863 წელს პირველი სიყვარული, როგორც იგი უილიამ მილერის ძვირფასი ქვებითაა წარმოდგენილი (ფუძემდებლური ჭეშმარიტებები, განსაკუთრებით „შვიდი ჟამი“), გვერდზე იქნა გადადებული, და ღვთის ხალხს დაბრუნებისკენ მოუწოდებდნენ.

მაგრამ შენს წინააღმდეგ ეს მაქვს: რომ მიატოვე შენი პირველი სიყვარული. მაშ, გაიხსენე, საიდან ჩამოვარდი, და მოინანიე, და აღასრულე პირველი საქმეები; ხოლო თუ არა, მალე მოვალ შენთან და გადავდგამ შენს სასანთლეს თავისი ადგილიდან, თუ არ მოინანიებ. გამოცხადება 2:4, 5.

მილერიტები ებრძოდნენ განდგომილ პროტესტანტიზმს, რომელსაც იერემიამ „დამცინავთა კრებული“ უწოდა, და მოთმინებით ელოდნენ ხილვის აღსრულებას, რადგან, როდესაც იგი აღსრულდებოდა, არ იცრუებდა. „დამცინავთა კრებული“ წარმოდგენილი იყო იმ მოხუცი წინასწარმეტყველით, რომელმაც მოატყუა იუდას წინასწარმეტყველი, რომელმაც იეროზოამის ყალბი თავყვანისმცემლობის წინააღმდეგ მხილება წარმოთქვა.

ვიცი შენი საქმენი, შენი შრომა და შენი მოთმინება, და ისიც, რომ ვერ იტან ბოროტთ; გამოსცადე ისინი, რომლებიც ამბობენ, რომ მოციქულები არიან, და არ არიან, და ცრუნი ჰპოვე ისინი; იტვირთე, გაქვს მოთმინება, და ჩემი სახელის გულისათვის იშრომე და არ დაღლილხარ. გამოცხადება 2:2, 3.

სმირნის მეორე ეკლესია წარმოადგენდა ადრეული ქრისტიანული ეკლესიის დევნის პერიოდს, რომელიც შედგებოდა ჭეშმარიტი მოწამეებისა და ზოგიერთისაგან, რომელთაც დევნა საკუთარ თავზე მოიტანეს ნაკლებად წმიდა მოტივებით. იგი აგრეთვე წარმოადგენდა მსაჯულთა ხანას, როდესაც ძველ ისრაელში ყოველი კაცი აკეთებდა იმას, რაც თავის თვალში სწორი ერჩენებოდა. აჯანყების თაობამ, რომელიც 1888 წელს დაიწყო, გამოავლინა წინასწარმეტყველების სულის, იმ ჟამის რჩეული მაცნეების და სულიწმიდის წინააღმდეგ დევნის პერიოდი. მან შემოიტანა დრო, როდესაც ლაოდისკიური ადვენტიზმის ძველმა კაცებმა აირჩიეს იმის კეთება, რაც საკუთარ თვალში სწორი ერჩენებოდათ, როგორც ეს ჩანს ისეთი კაცების მაგალითზე, როგორებიც იყვნენ კელოგი, პრესკოტი და დენიელსი.

იმ დროს ერთგული მცირერიცხოვანნი უნდა ყოფილიყვნენ სასიკვდილო სულიერ ბრძოლაში იმ ჯგუფთან, რომელიც თავს იუდეველებად აცხადებდა, მაგრამ არ იყვნენ. ხელმძღვანელ თანამდებობებზე ყოფნის მიუხედავად, ისინი სატანის სინაგოგას ეკუთვნოდნენ, რასაც ამოწმებს ის, რომ და უაითი აღნიშნავდა: ზოგიერთი ხელმძღვანელობას იღებდა „ანგელოზებისაგან, რომლებიც ზეციდან იყვნენ განდევნილნი.“ ისინი თავს ბრძენებად აცხადებდნენ, მაგრამ უგუნურნი იყვნენ. იმ დროის მონაკვეთში ბრძენთა მიმართ არავითარი მსჯავრი არ იყო გამოტანილი, არამედ იყო წახალისება, რომ სიკვდილამდე ერთგულნი ყოფილიყვნენ. 1915 წელს, და უაითის უკანასკნელი სიტყვები, რომლებიც ოდესმე წარმოთქვა, იყო: „ვიცი, ვისაც ვერწმუნე,“ რადგან იგი სიკვდილამდე ერთგული იყო.

ვიცი შენი საქმენი, ჭირი და სიღარიბე (მაგრამ მდიდარი ხარ), და ვიცი გმოზა მათგან, რომელნიც ამბობენ, რომ იუდეველნი არიან, და არ არიან, არამედ სატანის სინაგოგა არიან. ნუღარ შეგეშინდება იმათგან, რაც უნდა იტანჯო: აჰა, ეშმაკი ჩააგდებს ზოგიერთ თქვენგანს საპყრობილეში, რათა გამოიცადოთ; და გექნებათ ჭირი ათ დღეს; იყავ სიკვდილამდე ერთგული, და მოგცემ სიცოცხლის გვირგვინს. გამოცხადება 2:9, 10.

პერგამოსის ეკლესია წარმოადგენდა კომპრომისს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის, წარმართობასა და ქრისტიანობას შორის იმპერატორ კონსტანტინეს დროს, და ასევე ძველი ისრაელის იმ კომპრომისს, რომელიც მეფეთა ისტორიის განმავლობაში მოხდა. იგი წარმოადგენდა ჭეშმარიტებისა და ცდომილების ნაზავს, რომელსაც

მხოლოდ ცდომილების წარმოშობა შეუძლია. იგი წარმოდგენილი იყო 1919 წლის ბიბლიურ კონფერენციაში, სადაც წიგნის, „ქრისტეს მოძღვრება“, გამოცემა განხორციელდა, რათა შექმნილიყო ადვენტიზტური უწყება, რომელიც უფრო მეტად წარმოადგენდა განდგომილი პროტესტანტიზმის ცრუ სახარებას. სწორედ ადვენტიზმის მესამე თაობაში მოხდა ჭეშმარიტებასთან დაკავშირებული დიდი კომპრომისები.

სწორედ იმ თაობაში, რომელიც 1919 წელს დაიწყო, ეკლესიამ დაიწყო ის კომპრომისი, რომელმაც ეკლესიის სახელმძღვანელო წარმოშვა. სწორედ იმ თაობაში, რომელიც 1919 წელს დაიწყო, ეკლესიამ დაიწყო ის კომპრომისი, რომელმაც როგორც ჯანმრთელობის, ისე რელიგიის სკოლებში აკრედიტაციის მოთხოვნა განაპირობა. სწორედ იმ თაობაში დაიწყო სვლა თანამედროვე, კათოლიკურ საფუძველზე შექმნილი ბიბლიებისკენ. სწორედ იმ ისტორიულ პერიოდში გამოვლინდა ხელმძღვანელობის მზადყოფნა, დაემყარებინა ურთიერთობები რეჟიმებთან, რომლებიც აშკარად ანტიქრისტიანულნი იყვნენ.

ეს პრაქტიკა თავის ჩვილობის მდგომარეობაში სამოქალაქო ომის დროს იშვა, როდესაც ლაოდიკიური ხელმძღვანელობა ამერიკის შეერთებული შტატების მთავრობასთან იურიდიულ ურთიერთობაში შევიდა, რათა ეკლესიაში მყოფი იმ ახალგაზრდა მამაკაცებისთვის, რომელთაც ამერიკის ისტორიაში ყველაზე მომაკვდინებელ ომში გაწვევა ელოდათ, უკეთესი შედეგი მიეღოთ; და იგი კვლავ განმეორდა პირველი მსოფლიო ომის დასაწყისში, როდესაც გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტი, A. G. Daniells, გერმანიის მთავრობასთან ურთიერთობდა და თავისი თანხმობა მისცა იმას, რომ გერმანიას ახალგაზრდა მამაკაცები გაეწვია და სამხედრო სამსახურში იძულებით ჩაეყენებინა, იარაღი ეტარებინათ და შაბათი უფულებელყოთ. დანიელსის ამ მოქმედებამ განშორება გამოიწვია, რომელმაც წარმოშვა მეშვიდე დღის ადვენტიზტთა რეფორმაციული მოძრაობის სხვადასხვა დანაყოფი, რომლებიც დღემდე არსებობენ.

ეს კომპრომისი გაგრძელდა ჰიტლერის ნაცისტურ გერმანიასთან, ხოლო შემდეგ იმ ერებთან, რომლებიც საბჭოთა კავშირს შეადგენდნენ, და დღესაც იგი კვლავ შენარჩუნებულია ისეთი რეჟიმების მიერ, როგორიცაა ჩინეთი. მესამე თაობის კომპრომისი სახელმწიფო მმართველობასთან მის დამოკიდებულებაში წინასწარ იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი ძველი ისრაელის მეფეთა და კონსტანტინეს კომპრომისით, როგორც ეს სიმბოლურად პერგამოს ეკლესიაშია გამოხატული. ეს პერიოდი ასევე წარმოადგენდა მისი საეკლესიო მმართველობის კომპრომისის მშვიდობისა და უსაფრთხოების ცრუ სახარებასთან, რომელსაც წარმოადგენს პრესკოტის „ქრისტეს მოძღვრება“.

ვიცი შენი საქმენი და ისიც, სად მკვიდრობ, იქ, სადაც სატანის ტახტია; და მტკიცედ გიჭირავს ჩემი სახელი და არ უარჰყავ ჩემი რწმენა იმ დღეებშიც, როცა ანტიპასი, ჩემი ერთგული მოწამე, მოკლულ იქნა თქვენს შორის, იქ, სადაც სატანა მკვიდრობს. მაგრამ რამდენიმე რამ მაქვს შენს წინააღმდეგ, რადგან შენთან არიან ისინი, რომელთაც ბალაამის მოძღვრება უპყრიათ, რომელმაც ბალაკს ასწავლა, დაედგა საცდური ისრაელის ძეთა წინაშე, რათა ეჭამათ კერპთათვის შეწირული და

ემრუშათ. გამოცხადება 2:13, 14.

მრუშობა ასახავს გენერალური კონფერენციის საქმიანობას, როდესაც იგი თავს აიგივებდა ისეთ ერებთან, როგორებიც იყვნენ ნაციტური გერმანია და საბჭოთა კავშირი, იმ საბაბით, რომ აუცილებელი სამუშაო ურთიერთობები უნდა შეენარჩუნებინა გახრწნილ მთავრობებთან, მაშინ როდესაც უგულებელყოფდა იმ ქვეყნებში მყოფ ერთგულებს, რომელთაც დევნა დაითმინეს სხვადასხვა რეჟიმისგან, რომლებთანაც თავად შეუერთდა. კერპთათვის შეწირული საკვები წარმოადგენდა განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის ცრუ მეთოდოლოგიას, რომელიც მაშინ მყარად იყო დამკვიდრებული ლაოდიკიელი ადვენტიზმის უნივერსიტეტებში, რომლებმაც თანხმობა განაცხადეს, რომ ემართათ განდგომილი მეთოდოლოგიების სახელმძღვანელო პრინციპებით როგორც რელიგიაში, ისე ჯანმრთელობის სფეროშიც.

იესომ მესამე თაობის დასასრული ისევე წარმოაჩინა, როგორც დასაწყისი, რადგან მან მეოთხე თაობის დადგომა აღნიშნა წიგნის, **Questions on Doctrine**-ის, 1957 წელს გამოცემით, რომელმაც სრულად უარყო ხსნის ის ძირითადი განმასხვავებელი ნიშანი, რომელიც არსებობს ჭეშმარიტებასა და განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის მცდარ იდეებს შორის. ამ წიგნში, რასაკვირველია, რამდენიმე მცდარი მომღვრებაა, მაგრამ არსებითად იგი ასწავლის, რომ შეუძლებელია ქრისტეში გამარჯვებული ცხოვრება მანამდე, ვიდრე ადამიანი სასწაულებრივად არ შეიცვლება მეორედ მოსვლისას. ამ წიგნმა აღნიშნა იმ თაობის დასაწყისი, როდესაც ოცდახუთი ძველი კაცი მზეს უნდა თაყვანი სცემოდა. პოლიტიკური და რელიგიური ელემენტები, რომლებიც აუცილებელი იყო იმისათვის, რომ ლაოდიკიის ადვენტიტურმა ეკლესიამ მოახლოებულ კვირის კანონთან ერთად კვირის დღის თაყვანისცემა მიეღო, უკვე მოსული იყო.

ეზეკიელის მეოთხე სისამაგლე მაშინ ხდება, როდესაც მეცხრე თავში ერთგული მცირერიცხოვანნი თავიანთ შუბლზე ბეჭედს იღებენ, ზუსტად მანამ, სანამ გამანადგურებელი ანგელოზები თავიანთ საქმეს დაიწყებენ. ხილვა იწყება მერვე თავის პირველ მუხლში, მეხუთე დღეს, მეექვსე თვეს, მეექვსე წელს. ხილვა იწყება იმ დღით ადრე, ვიდრე აღსრულდება სამსჯავრო მათზე, ვინც მზეს ეთაყვანება, რაც პაპური ხელისუფლების ნიშანია, და მისი სახელის რიცხვია „666.“

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის საქმე დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც ისლამის მესამე ვაიმ განახორციელა თავდასხმა მიწის მხეცზე. ამ თავდასხმამ განარისხა ერები და აღნიშნა გვიანი წვიმის მოსვლა. მაგრამ გვიანი წვიმა ცნობილ იქნებოდა მხოლოდ მათ მიერ, ვისაც უკან, ადვენტიზმის საძირკვლებისკენ მიაბრუნებდნენ, რათა დაენახათ, რომ ისლამის სამი ვაი საძირკვლოვანი ჭეშმარიტებაა. დროის იმ მომენტში ისინი, ვინც უკან, ძველი ბილიკებისკენ მიჰყავდათ, რომელთაც იერემია „განსვენებად“ მოიხსენიებს (რაც არის გვიანი წვიმა), ან დარაჯებად იქცეოდნენ, რომელნიც მესამე ვაის საყვირს ბერავდნენ, ან იმათ შორის აღმოჩნდებოდნენ, ვინც უარს ამბობდა საყვირის ხმის მოსმენაზე და ამგვარად უარს ამბობდა ძველ ბილიკებზე სვლაზე.

შემდეგ ისინი გამოიცადნენ მათი მამის 1863 წლის ამბოხის ცოდვით. ზუსტად იმავე დროის მომენტში მოვიდა ქრისტეს სიმართლის შესახებ უწყება, რომელიც არის „რწმენით გამართლება ჭეშმარიტებაში“. ეს იყო ჯოუნსისა და ვაგონერის ლაოდიკიისეული უწყება, და ეს იყო ეზეკიელის უწყება მკვდარ, გამხმარ ძვლებს, რომელიც მოვიდა „ოთხი ქარიდან“, რაც მესამე ვაის ისლამის სიმბოლოა („განრისხებული ცხენი“, რომელიც თავისუფლად ამოხტომას ესწრაფვის). შემდეგ ის მცირერიცხოვანი ერთგულნი გამოიცადნენ მათი მამის 1888 წლის ამბოხის ცოდვით, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა, მაშინ, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაემხო, და აღსრულდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი-მესამე მუხლები.

შემდეგ მათ გამოიცადნენ გვიანი წვიმის უწყების ამოცნობით. იყო თუ არა გვიანი წვიმა ღვთის ძალის გამოვლინება, როგორც წარსულ საუკუნეებში, თუ ღვთის ძალის გამოვლინებები მხოლოდ წარსულში იყო? შემდეგ ის მცირერიცხოვანი ერთგულნი გამოიცადნენ თავიანთი მამების ამბოხის ამბოხით 1919 წელს. ის, თუ როგორ გაივლიან ის მცირერიცხოვანი ერთგულნი ამ სამ გამოცდას, განსაზღვრავს, მიიღებენ თუ არა ისინი შუბლზე ღვთის ბეჭედს, თუ აღმოჩნდებიან მზის წინაშე თავყვანისმცემლად დახრილნი ლაოდიკიური ადვენტიზმის ოცდახუთ უხუცესთან ერთად.

ლაოდიკეული ადვენტიზმის ოთხი თაობის ყოველი აჯანყება თავის შესატყვისს პოულობს 2001 წლის 11 სექტემბერში. ეს თარიღი, რომელიც ესაიამ „აღმოსავლეთის ქარის დღედ“ განსაზღვრა, აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის დასაწყისს, ხოლო დაბეჭდვის დრო დროის მონაკვეთია. ამ მონაკვეთის დასასრული მისი დასაწყისით არის ილუსტრირებული, რადგან იესო ყოველთვის რაიმე საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს. დაბეჭდვის პროცესის საბოლოო მოძრაობებში ის გამოცდები, რომლებიც ამ პერიოდის დასაწყისში იყო წარმოდგენილი, კიდევ ერთხელ მეორდება.

2001 წლის 11 სექტემბერს დადგა ის გამოცდები, რომლებშიც ლაოდიკეული ადვენტიზმის ამბოხებულებმა მარცხი განიცადეს, როგორც ეს წარმოდგენილია ეზეკიელის ოთხი სისაძაგლითა და გამოცხადების მეორე და მესამე თავების პირველი ოთხი ეკლესიით; ამით დაიწყო გამოსაცდელი პროცესი, რომელსაც მეშვიდე დღის ადვენტიტებად აღმსარებელთათვის მიყვავართ ან მხეცის ნიშნისკენ, ან ღვთის ბეჭდისკენ.

ლაოდიკიელი ადვენტიზმის ხელმძღვანელობა საკუთარი სიცრუეების ბორკილებით არის შებოჭილი, და მათთვის თითქმის შეუძლებელია „ამოიცნონ“ ღვთის ძალის გამოვლინების განმეორება, როგორც ეს წარმოდგენილია წინა რეფორმატორული მოძრაობებით, მათ შორის იმ რეფორმის მოძრაობითაც, რომელმაც ადვენტიზმს არსებობა მისცა. ძველმა კაცებმა გაფანტეს და დაფარეს ის მოძღვრებები, რომლებიც მილერის ძვირფასეულობებით არის წარმოდგენილი, ყალბი მონეტებითა და ძვირფასი ქვებით. მეფე იაკობის ბიბლიის ზანდუკი არქაული ენის ეპოქას მიაკუთვნეს და ჩაანაცვლეს თანამედროვე ენოვანი ბიბლიებით, რომლებიც ცოდვის კაცის ტერმინოლოგიით არის გადმოცემული.

ჰქონოდათ კი რომელიმე ძველ კაცთაგან მზადყოფნა განეხილათ შესაძლებლობა, რომ გვიანი წვიმის უწყება არ არის მშვიდობისა და უშიშროების უწყება, მათთვის თითქმის შეუძლებელი იქნებოდა ეცნოთ, რომ წარსული წმინდა ისტორიებში ღვთის ძალის გამოვლინებანი სწორედ ის არის, რაც განსაკუთრებულად განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას. მათთვის კიდევ უფრო ძნელი მისაცნობია ის, რომ წმინდა ისტორიები, რომლებიც ყველაზე უშუალოდ განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, სწორედ ის წმინდა ისტორიებია, რომლებიც მალაქიას მესამე თავს აღასრულებს, რადგან მალაქიას მესამე თავი ადგენს, რომ ყოველთვის არის მაცნე, რომელიც გზას ამზადებს აღთქმის მაცნის უეცარი მოსვლისათვის. ეს მაცნე წინასწარმეტყველ ელიაში იყო წარმოდგენილი, რომელმაც გაბედულად გამოაცხადა, რომ მის ისტორიაში წვიმა არ იქნებოდა, თუ მხოლოდ მისი მსახურებით არ მოვიდოდა.

ეზეკიელის სამოცდაათი უხუცესისთვის სასაცილოდ მოსაჩვენებელი იქნებოდა იმის მიღება, რომ მათი პრეტენზია, თითქოს უფლის ტაძარი იყვნენ, უსაფუძვლო იყო და სინამდვილეში წარმოადგენდა იმ ხალხის პრეტენზიას, რომელსაც გვერდს უვლიდნენ, ისევე როგორც ვენახი მიეცა მათ, ვისაც ვენახის ღირსეული ნაყოფი გამოაქვს. მესამე „ვაის“ უწყება, გზის განმამზადებელი მაცნე, ვენახის გალობა — ეს ყოველივე მოწმობს იმ გადმოცემებისა და ჩვეულებების წინააღმდეგ, რომლებშიც მათ თავიანთი ნდობა ჩადეს, და თითქმის გადაულახავ დაბრკოლებას წარმოადგენს გვიანი წვიმის ამოსაცნობად.

ასე რომ, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დასასრული ამჟღავნებს იმავე გამოცდებს მათთვის, ვინც ამტკიცებდა, რომ „აღიარებს“ მესამე ვაის ისლამის როლს. „ცოდნის მომატება“, რომელმაც მილერიტების მოძრაობას დაუდო სათავე, დაიწყო „შვიდი დროის“ დასასრულს 1798 წელს. „ცოდნის მომატება“, რომელმაც ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობას დაუდო სათავე, დაიწყო სიმბოლური „შვიდი დროის“ (ას ოცდაექვსი წლის) დასასრულს 1989 წელს. იმ ას ოცდაექვსი წლის განმავლობაში, განდგომილების ზრდის პირობებში, ლაოდირიური ადვენტიზმი თავის მეოთხე და საბოლოო თაობას მიაღწია.

მესამე და მეოთხე თაობაშია, რომ ერი ან ხალხი ავსებს თავისი საცდელი დროის სასმისს, და ეს დრო ახლა უკვე დადგა. დანიელის წიგნიდან მომდინარე „ცოდნის გამრავლება“, რომელიც ჰიდექელის მდინარით არის წარმოდგენილი, არის აგრეთვე ის ცოდნა, რომელიც მრავლდება, როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება ბექდებისგან უშუალოდ მაღლის დროის დახურვამდე.

დანიელის წიგნის ბოლო სამ თავს შემდეგ სტატიაში განვიხილავთ.

„სწრაფად მოახლოვდება დღეები, როდესაც დიდი საგონებელი და აღრეულობა იქნება. სატანა, ანგელოზის სამოსლით შემოსილი, თუ შესაძლებელი იქნება, თვით რჩეულთაც აცდუნებს. იქნება მრავალი ღმერთი და მრავალი უფალი. ყოველგვარი მოძღვრების ქარი დაუბერავს. ისინი, რომელნიც უზენაეს თაყვანისცემას აღუვლენდნენ „მეცნიერებას, ტყუილად ასე წოდებულს“, მაშინ წინამძღოლნი აღარ

იქნებიან. ისინი, რომელნიც გონებას, გენიას ან ნიჭს ენდობოდნენ, მაშინ წესრიგისა და რიგების სათავეში ვერ დადგებიან. მათ ნათელს ფეხი ვერ აუწყვეს. ისინი, რომელთაც თავი უღალატოებად კი არა, არამედ ორგულებად გამოავლინეს, მაშინ სამწყსოს არ მიენდობიან. უკანასკნელ საზეიმო საქმეში მცირენი იქნებიან დიდკაცთაგან ჩაბმულნი. ისინი თვითკმარნი არიან, ღვთისაგან დამოუკიდებელნი, და უფალს არ ძალუძს მათი გამოყენება. უფალს ჰყავს ერთგული მსახურნი, რომლებიც რყევისა და გამოცდის ჟამს გამოსჩნდებიან თვალსაჩინოდ. ახლაც არიან ძვირფასნი, დაფარულნი, რომელთაც მუხლი ბაალის წინაშე არ მოუდრეკიათ. მათ არ ჰქონიათ ის ნათელი, რომელიც თქვენზე შეკუმშული ელვარებით ანათებდა. მაგრამ შესაძლოა უხეში და არამიმზიდველი გარეგნობის ქვეშ გაცხადდეს ჭეშმარიტი ქრისტიანული ხასიათის წმიდა ბრწყინვალება. დღისით ცას შევყურებთ, მაგრამ ვარსკვლავებს ვერ ვხედავთ. ისინი იქ არიან, ცის მყარზე დამკვიდრებულნი, მაგრამ თვალი მათ ვერ არჩევს. ღამით კი მათ ნამდვილ ბრწყინვალებას ვხედავთ.“ მოწმობანი, ტომი 5, 80, 81.